

נרחם את ההורים

הופעתה והעלמותה של

יפעת חלפון

2.7.2000-7.10.1968

גרה לב הזדה

יפעת חלפון

2.7.2000 - 7.10.1968

ט"ו תשרי תשכ"ט - כ"ט סיון תש"ס

תוכן

37	דברי דודי
38	דברי עפרה
39	דברי מרים

עצב שאין לו סוף

43	אסתר
44	מורי
45	אביטל (נכתב ליום השנה)
47	ורד
48	חנה
49	רפי
50	רמי
51	נסים
52	מרים (נכתב ליום הזכרון הראשון)

מכתבים

55	מכתבים מתמר
58	מכתב ללא חתימה

אלבום תמונות

71	דפי תמונות
73	ובכדי שנזכור את יפעת כמו שהיא הייתה רוצה

לזכרם

77	רפאל וגיויליה חלפון-הורים של נסים
78	ישראל ורבקה (רגינה)פייגנצווייג-הורים של מרים
79	רחמים (רמי) חלפון-אח של נסים

5	ההקדשה/גיתה
7	דברי נסים ליום הזכרון השני
8	דברי מרים ליום הזכרון השני

ימי חייה

11	יפעת - ילדות
12	מנהיגה בצחוק מתגלגל
13	אבא ואמא מספרים על יפעת
14	רמי
15	רפי
16	עירית וחנה
17	דודה ורד
18	יפעת-בגרות
19	אדיוסלף בניהול שלושת האחים
20	רמי
21	זוזי
22	אביטל בר
24	נטע
25	עפרה
26	רביב
27	מורי
28	אסתר המטפלת

המחלה

31	הופעת המחלה
32	דברי מרים
33	דברי נסים
34	דברי רפי
35	דברי רמי
36	דברי מורי

ההקדשה / גיתה

שוב תִּקְרַבְנָה אֵלַי, רְמוּזוֹת רוּחַמוֹת,
בְּאֵפִי הוֹפְעֵמֶן לְעֵינֵי מַעֲמַעֲמַת.
הָאֵנֶם הַפַּעַם לַחַיִּיק בְּהוֹלָפוֹת?
אִם עוֹד יֵשׁ לִבִּי לְאוֹתוֹ תְּלוּם־חֲסָדוֹ
הַדַּחֲקָנָה אֵלַי – מִדֵּב אֶפְסָא, בְּעֻלּוֹתֶיכֶן
כְּאֹד וְנֶחֱפֵל, הַשְׁתַּלְמָנָה לְכֵן?
עֲדַנְתִּי־נְעוּרִים יְצוּרֵי הוֹקֶפֶת
לְרוּחַ הַקֶּסֶם, כִּבְיָבְכֶן מְרַקְרַפֶּת.

תְּמוֹנֹת וְיִי־גִיל עִסְכֶּן תְּבֹאנָה
וְצִלִּים תְּכִיבִים יַעֲלוּ בְלֹאם;
בְּשִׁיחַת־קְרוֹמִים, נִשְׁכַּתָּה כְּמַעַם,
אֲהַבָּה רֵאשׁוֹנָה וִידִידוֹת קוֹל תַּמְנָה;
מִתְחַדֵּשׁ הַבָּאב, הַקִּינָה הַקֶּרֶת
לְמִיִּים תוֹשִׁי בְּמִבּוֹד תוֹזָרָה,
וּמִיָּה מְחַסְדִּי, מִמֶּנִּי רִחֲקוּ,
לְתַרְסִית שְׁעוֹת־אֲשֶׁר יָפוֹת חֲמָקוּ.

לֹא תִשְׁמַעְנָה אֶת־הַקְּסִירוֹת הַבָּאוֹת,
הַנִּכְשָׁוֹת, אֶת־הָרֵאשׁוֹנוֹת שְׁמַעוּ;
נִסְּרוּ לְהַקְוֹת הַרְעִים, נִבְלָעוּ,
הִהָד הָרֵאשׁוֹן נָנַע נִימָת.
עֲצָרֵי יֵאוּזִין, לֹא יָבִין הַמֶּזֶן וְרִי,
נָם לְתַהַלְתּוֹ לְכָבִי נֶעֱכָר,
וְאֲשֶׁר עַל שִׁירֵי עוֹד יִשְׁמַח שְׂמַח,
אִם עוֹד חַי הוּא, תוֹעֵה בְּעוֹלָם בְּלִי־מְנוּחַ.

וּכְמוֹ־אֲזִי וְתַקְפוּנִי הַמֶּזֶן נֶעֱגוּעִים
עַל אוֹתוֹ חוֹג־רוֹמָתִית תְּרִישִׁי וְיִקְרַדְדַּעַת,
מִרְחֶפֶת שִׁירָתִי בְּצִלִּילִים לֹא־קְבוּעִים
קִכְנוֹר דּוֹד, תִּרְשׁ תִּרְשׁ נוֹכַעַת;
רִעָה תֵּאֱהַבְנִי, הַדִּמְעָה הַפֶּדָּה,
הַלֵּב הַכָּבֵד גִּל וְיִרְדָּה
אֲשֶׁר לִי בְּרִשׁוֹתֵי כְּמוֹ־רַחֵק, לֹא יוֹמֵשׁ לִי,
וְאֲשֶׁר סִלַּף תִּנֵּה לְטַמֵּשׁ לִי.

שלום יפעתי,

שנתיים מאז הלכת ואין כל קשר עימך רק חלומות ומחשבות, למה?
אני רואה אותך במחשבותי ובחלומותי כמה פעמים ביום ומבקר באתר האינטרנט שלך ומדליק נר ומניח פרחים.
יפעתי, האם את שומעת אותי? האם את רואה אותי? האם את יודעת כל מה שהולך פה במשפחה ואצל החברים?
לפני שבוע רמי ואני הלכנו לקנות מצלמה בניו יורק בדיוק באותו איזור בדרום מנהטן בו הסתובבנו שלושתינו. (את, אמא ואני) היה אז קר מאד זוכרת? ראיתי כל כך הרבה צעירות בגילך שמחות, רצות, קונות, מדברות ונעלמות כמעט כולן דמו לך.
אני בטוח שאת יודעת שאמא עשתה עליה לניו ג'רסי חזרנו לבית שלנו ואמא חזרה להיות חמודה כתמיד. עשינו SHOPPING ביחד, היא בישלה כל יום כמה פעמים, סדרה את הגינה ואני חושב, שהיתה מעט נחמה בהתחשב בכל מה שעבר עלינו. גם רמי גר בחודש האחרון איתנו בבית והמשפחה היתה גדולה...
כן שכחתי, אדיוסלף חוזרת לעצמה, קבלתי כמה פרוייקטים שיישרו לנו את הגב. חמישה עובדים קבועים ואפילו אמא, בחיי, אפילו אמא עבדה כמה ימים וקיבלה משכורת בעין יפה ולפני הזמן חה, חה, חה.
אלוהים, כמה שאת חסרה עכשיו, אחרי כל מה שעברת היית מספיק בוגרת לקחת ממני את עול העבודה כדי שאוכל לנוח מעט.
יפעתי, מה את חושבת, האם דעותייך על החיים השתנו? מה חושבים עלינו שם

בשמיים? מקוה שרק טובות. אני בטוח שאת בגן העדן, שלחי איזה מסר או איזה אימייל שאדע שיש הד לציפיותי.
הכנו לך אתר אינטרנט מקוה שגם חבריך יוסיפו לו כתבות ותמונות.
יפעתי ילדתי עם נשמה וחוכמה, שהיה תמיד נעים לשוחח איתך,
זכרתי בשיר "ההקדשה של גיתה לפאוסט", זוכרת? היה תלוי במשרד שלי בארץ:
"וכמו אז יתקפוני המון געגועים
אל אותו חוג רעים חרישי ויקר דעת
מרחפה שירתי בצלילים לא קבועים
ככינור דוד חרש חרש נובעת"
לא נשכח אותך בתנו ואחותנו האהובה והבלתי נשכחת,
שילחי מסר כי אני יודע שנפשך צרורה בצרור החיים.
ונשמתי בגן העדן.

אוהב אותך עד סוף ימי

אבא

(ונכתב ליום הזכרון השני)

יפֿלג יורה של,

מה אומר ומה אדבר וכבר עברו שנתיים. גם השנה הזו עברה ביעף אך הדברים שקרו בה אינם משמחים. ושוב אנו מצויים במלחמה על הבית, הגובה קורבנות רבים, ומי כמוני יודע את גודל האבדה, מי כמוני יכול לחוש את הצער, את הכאב ההולך וגדל, משתרג בנשמה ומצמיח את שורשי העצב, שאין אפשרות לעקור ואין נחמה, כך הכאב הפרטי שלי מתחבר עם הכאב הלאומי ואין מוצא. עמוק עמוק הוא הכאב הזה, עמוק עמוק הצער.

כבר שלושה חודשים אני אצל אבא בארצות הברית. אני מסתכלת דרך החלון אל החצר הפנימית, גינת חמד ירוקה, כל כך ירוקה המעוררת בנו הישראלים קנאה רבה. שקט פסטורלי מסביב, אדום החזה מציץ ומכין את הקן, והעכברים וכך מכנה אבא את הסנאים) מתרוצצים על הדשא בחיפוש אוכל, אפילו מקלקלים לי את שתילי הפרחים ששתלתי. אני מנסה להבריא אותם במחיאיות כפיים חזקות אך הם נעמדים על שתי הרגליים האחוריות שלהם, מסתכלים בי בפליאה כאומרים מי המשוגעת הזאת! את מי היא באמת חושבת שהיא מפחידה! את מכירה אותי אני חובבת חיות מושבעת הם כנראה מרגישים את זה ופשוט לא שמים עלי.

האביב כאן היה מפתיע ביופיו, במשך כל חודש מאי, הכל פרח. כל עץ וכל שיח פרח בשלל צבעי הקשת, חידד את כל החושים, ריגש עד דמעות ואז לפתע, כמו שבא הלך. כן, זה טבעו של האביב, פראי, קצר ועז המטביע בנו זיכרונות עמוקים לכל ימי חייו.

אני בדרך הביתה לכבודך, לעבד את חלקת האדמה שקיבלתי עם מותך, לראות איך עץ הזית גבה, והרימון פורח. לשתול את פרחי העונה שיקשטו את קברך ואולי אם את רואה ישמחו את נשמתך.

היי שלום ילדת אביב, תהא נשמתך צרורה בצרור החיים, תהא מנוחתך עדן.

אלמלא

יפֿלג עם אלמלא
בית שני

יפֿלג ואלמלא -
באתר מרכז הכוון

יְהוָה חַיִּים

יפעת, בתם הבכורה של מרים וניסים חלפון, הזדרזה לצאת לאוויר העולם ונולדה בחודש השמיני, כמו ידעה שעליה להספיק ולהיות עוד קצת בעולם הזה, לחוות הרבה בחיים קצרים וסוערים. היה זה ערב סוכות טו' בתשרי תשכ"ט (7.10.68) והתינוקת הקטנה והיפה מילאה באושר, שמחה ותקווה את הזוג הצעיר.

דרך ארוכה עברו השניים עד לרגע בו חבקו את בתם הצברית. שני עולמות שונים המהווים את כור ההיתוך הישראלי.

ניסים, בן למשפחה מסורתית מבנגאזי אשר בלוב הגיע לישראל כשהוא בן חמש, לאחר שנות נדודים קשות, מלוות ברעב ובקור, בהן איבד את ג'וליה אימו. רפאלי האב ושני בניו הרכים ניסים ורחמים, בני החמש והשלוש, התגוררו בשכונת התקווה. לאחר שנישא לגאולה נולדו בנותיו ורד ורחל. כאשר קשיי פרנסה אילצו את האב למצוא לילדים מסגרת חליפית, נשלח ניסים לבית יתומים ורחמים לקיבוץ בית השיטה. האפשרות כי ייפרד מאחיו האהוב הייתה לניסים קשה מנשוא. רפאלי, שהבין ללב בנו שלח אף אותו לבית השיטה.

בקיבוץ תמו הנדודים, הוא השתלב חיש מהר בחברת הילדים ונמצאה לו משפחה מאמצת. ניסים מצא בית.

במלחמת ששת הימים היכה השכול בשנית - רחמים, אחיו הצעיר ואהוב נפשו נפל בקרב על יד ירושלים.

מרים, לבית פיגנצוויג, בת למשפחה קומוניסטית מוורשה, נולדה ברוסיה, לשם נמלטו הוריה מפחד הגרמנים. לאחר מלחמת העולם השנייה חזרה המשפחה ללודז', וכעבור זמן קצר חלתה אמה ונפטרה. ישראל האב נישא בשנית לאנה, ניצולת שואה ויחד היטלטלו לישראל באוניית המעפילים "גלילה". עם העלייה לארץ התיישבו בהרצליה, שם נולדה הבת הקטנה רחל.

לאחר מות אביה, השתחררה מרים מהצבא ומצאה עבודה בבנק לאומי בתל אביב.

הניה, אצלה שכרה מרים חדר, היא קרובת משפחתה. לאחר שהפגישה את הזוג, ניצתה האהבה, והשניים נישאו בשנת 1966.

הזוג הצעיר בנה את ביתו בחולון, ובהמשך נולדו ילדיהם יפעת, רמי ורפי ומילאו את הבית בשמחה ואושר. מרים וניסים הודו על מזלם הטוב ועל הנחת שזכו לה.

מנהיגה בצחוק למגאן

ילדותה של יפעת עברה עליה ברחוב ה"דרור" בחולון, אולם למרות שגדלה באחת הערים ההומות בארץ, לא היתה זו ילדות עירונית.

השכונה, פנינת חמד, כעין 'קיבוץ' קטן וירוק בלב אוכלוסייה עירונית, המתה ילדים, גדולים כקטנים, ששיחקו בחצרות ובגנים. בערבים האוויר נמלא בהמולת משחקי 'תופסת', 'מחבואים', 'אחת שתיים שלוש דג מלוח' ועוד משחקי לילה שונים. טיולים רבים נערכו לכיוון בית הספר החקלאי הסמוך מקווה ישראל.

הזיכרון המאחד את כל מי שהכיר את יפעת בילדותה הוא הצחוק המתגלגל של ילדה מאושרת ושמחה. הצחוק שהיה לסימן ההיכר של "פאתוש" - השם שאמנון השכן נתן לה ליווה אותה, ועובר כחוט השני לאורך חייה.

יפעת המנהיגה

ילדי שכונת "דרור"

"פאתוש" וצחוקה המגאן

חן חן

יפעת, אלה ואלה

אלה "אלה" אלה

אלה ואלה :

יפעת, "פתי שלי", קראנו לה. כמו אצה לה דרכה, נולדה קטנה בחודש השמיני ומייד גייסה את כל כוחות החיים המופלאים שלה, אכלה טוב והתפתחה להפליא.

כשנולדו רמי ורפי אחיה הקטנים שמחה מאוד ומייד תפסה את מקומה כאחות בכורה - נסיכה של הבנים, מנהיגה מלידה.

ככזו, היו אחיה הולכים בעקבות משחקיה, חבריה והתנהגותה בלילות: לזמן מה נהגה לבוא בשעת לילה אל מיטתנו, הכרית הקטנה בידיה ורק כך נרדמה. כמובן שמייד הגיעו גם רמי ורפי וכך ישנו כולם במיטה אחת והתעוררנו עם בוקר רטובים... כה קשורה היתה לאבא, שכשהיה עליו ללכת לעבודה נתלתה על רגלו עד שיצא מן הבית.

כאשר נפטר סבא רפאלי ואשר התגורר עמנו תקופה מסויימת) הסתובבה יפעת בין הפרחים בגינה ובתבונה נדירה לילדה בת ארבע אמרה ש"סבא נפטר זה כמו הפרחים שנובלים".

ילדה מאושרת וצחקנית שסחפה אחריה את ילדי השכונה וכאילו לא הספיקו השעות בהן בילו הילדים בחוץ, הגיעו כולם לשחק בבית חלפון. בזכותה היה ביתנו תמיד מלא בצחוק, המולה, והרבה ילדים.

אהבתה לסיפורים ולהופעה על במה קיננה בה מגיל צעיר. ניסים טיפח בהנאה את עולמה הספרותי והיצירתי והציע להמחזיז עם ילדי השכונה את הספר "הלב". יפעת בתפקיד אמו של מרקו שיכנעה עד דמעות וניסים הנציח את כל המחזה במסרטה שכמותה לא נראו אז כמעט בארץ.

כ"א :

שלוש שנים מפרידות בינינו, ובשבילי היא היתה האחת-להסתכל ולהתפעל מכל אשר עשתה. תמיד מוקפת עדת חברות, חיה חיים תוססים ומלאי עניין.

אנשים שחברה אליהם והביאה אותם לביתנו נראו לי הכי מרתקים שפגשתי. לאורך השנים היו האופנה והמוזיקה חלק חשוב ובלתי נפרד ממנה והיא הקפידה להיות מעודכנת, להתלבש ולהיות בשורה הראשונה של ההופעות הנחשבות.

כיוון שכך, איש מאיתנו לא היה ממש מופתע כאשר בעמוד הראשון של העיתון שדיווח על הופעתו של רוד סטיוארט בארץ, הופיעה תמונתה של יפעת וחברותיה המשולהבות. גם אם לא הייתי מופתע, את היום הזה לא אשכח לעולם.

"אחותי הגדולה" לקחה במלוא מובן המילה וברצינות רבה את התפקיד. נהגנו תמיד מן ההרגשה שהיא דואגת לנו, מתשומת ליבה המלאה ויותר על כן - היא וידאה שגם חברותיה יכללו בשיחות ובעצות הטובות לרפי ולי. ישבנו שעות בחדרה ולסירוגין בבריכה, ושוחחנו בנושאי אופנה, חברה, אומנות ועוד.

הטלוויזיה בחדרה, מצרך מאוד נדיר בימים ההם, אפשרה לנו להנות מחוויה פרטית - צפייה משותפת בסדרת הטלוויזיה "דאלאס" שהשאירה עלינו רושם בל יימחה.

כשהילדים גדלו מעט, חזרה מרים לעבודה ואסתר המטפלת הגיעה להיות עם הילדים בשעות שההורים אינם. מהר מאוד נקשרה לילדים ותפקדה כמעין סבתא לא ביולוגית. יפעת שמרה על קשר הדוק עם אסתר לאורך השנים, כשזו מכנה אותה "פרח לב הזהב שלי".

בגן ובבית הספר נודעה "פאתוש" כנבונה, שמחה וטובת לב.

תמיד הזדרזה להציע כל שביכולתה-בגד, אוכל, חפץ כל שהוא-לילדים אחרים וידעה לחלוק את השפע המשפחתי עם אחרים.

שלושה האוסטרלים

אחיו ואחיות

יפעת אחותי הגדולה

באחז האיוולת אילנה

רמי :

יפעת, אחותי הגדולה והנערצת. היאוריס ותומיס' של ילדותי. הלכתי אחריה כעיוור, אך מלא בטחון. בלי צורך לשאול, להתווכח ולרוב, אם יפעת אמרה או עשתה-מבחינתי כך נכון. זו הרגשה נפלאה לילד קטן שאחותו היא כל יכול, היא צודקת, היא מכוונת ועוזרת ומעניקה בכך כוח ואמונה בעצמך. עליית הגג, החדר הכי מדהים בבית, היה ממלכתה הבלתי מעורערת של יפעת וחברותיה. כאחים הקטנים ניסינו להיות חלק מהחבורה, אולם גורשנו כלא מבינים... רק לעיתים נדירות ניתן לנו לשבת עם הבנות הגדולות ולהקשיב.

'חבורת בומר"רי' ועל שם החברים ביזליר-הכלב, יפעת, מירב, רמי ורפי) הוקמה ביוזמתה, ותחת הנהגתה העשוייה ללא חת יצאנו להרפתקאות במקומות האסורים-מקווה ישראל והפרדסים. כאשר ראינו שומר, קפצנו בין העצים והתחבאנו בשקט מופתי. יפעת, הגדולה מכולם היתה הראשונה שפרשה מהחבורה האמיצה, אבל מעולם לא נשארה רגע לבד. שבט "הצופים" הקרוב והחברות מילאו שוב את ימיה.

איריט:

לב רחב היה לה. למרות גילנו הצעיר, היא בת 11 ואני בת עשר, ידעה שמעולם לא יצאתי לחופשה עם משפחתי והזמינה אותי לחופשה משפחתית קסומה על חוף הים במכמורת. למדנו באותו בית ספר, אני הלכתי לשם ברגל ואותה לקח ניסים במכוניתו. תמיד הציעה לי להצטרף לנסיעה. אהבנו לבוא לבית חלפון. בקיץ הם הציבו בריכה עם סולם קטן, ניסים הצליח להלהיב את כל ילדי השכונה ויפעת סחפה את כולנו בצחוקה המתגלגל.

יפעת בטיול

חנה:

משפחתי הגיעה לשכונה כשיפעת היתה בת ארבע לערך. אי אפשר היה שלא להבחין בה: ילדה עגלגלה, עליזה וצחקנית וצחוקה המתגלגל הזהה בכל השכונה. כולם הכירו את כולם, שיחקו אלו בחצרם של אלו, על עץ האקליפטוס הזקן שבימקווה ישראל הקימו הילדים בית לתפארה, חגגו חגים, הדליקו מדורות ומדי קיץ ידעו כולם שבחצר של משפחת חלפון מתקיימת קייטנה סביב הבריכה. והיו ימי ההולדת. כל הילדים (והוריהם) ידעו שאין דומה לחגיגות יום ההולדת אצל החלפונים! הם היו הכי יצירתיים ושמחים והכל תחת ידיה הפעלתניות של יפעת שניצחה על השמחה והמהומה בצחוקה המתגלגל. מנועה בתי למדתי, שאין כמו חדרה של יפעת אשר בעליית הגג. החדר המה תמיד מחברות, שהסתגרו בו שעות ודיברו. "סודות" קראו לזה. שעות רבות בנו עולם קסום השייך רק להן בחדר הזה. אנחנו ראינו (ולתדהמתנו) את תוצאותיה של 'הפעילות היצירתית' כאשר נועה הגיעה הביתה וראשה שהיה עטור תלתלי זהב נעלמו כלא היו. "היא היתה זקוקה לתספורת" הסבירה יפעת בהחלטיות, ולאחר שמרים ואני שמענו את דבריהן בסבר פנים חמור, הסברנו מה שהסברנו, התפוצצנו מצחוק מהמראה החדש של נועה.

יפעת!...הכלבה

3/3 ורבי :

המשפחה המורחבת נהגה להתכנס לארוחות משפחתיות בערבי שבת ובחגים. יפעת, רפי ורמי הקפידו תמיד לשבת אחד ליד השני והיה תענוג לראותם משוחחים מתוכחים קרובים. בערבים הללו שמענו את דעתה המנומקת של יפעת על הנושאים שעל סדר היום הציבורי, ועל כל אחד ואחת מבני המשפחה, לטוב ולרע.

ידעתי עד כמה יפעת אוהבת את האוכל שאני מבשלת, והיא מצידה ידעה תמיד לתת מילה טובה, "אושי, כמה שהאוכל שלך טעים" ואני התמוגגתי. אושי היא כינתה אותי, ושם זה דבק בי מאז.

כמו בת היא היתה לי, ואם עבר זמן ולא שמעה ממני התקשרה לברר מה שלומי.

"...היא לא הפכה כאלו אסורין..."

אני סדר משפחתי

בלטה מאד בהקפדתה על לבוש בהתאם לצו האופנה ולא פסחה על חנויות ומרכזי קניות במהלך נסיעותיה, נהנית לרכוש לעצמה ולחבריה. בנסיעה משותפת עם מרים ללונדון, הלכו שתיהן למוזיאון "טייט" ולא היה קץ להתפעלותה כאשר הסבירה לה כל תמונה ותמונה, מעיין של ידע ואהבה לאומנות.

עם סיום התואר הראשון בציונים גבוהים, המשיכה ללימודי תואר שני בתקשורת ועיתונאות בירושלים. במקביל עבדה ועזרה בעסק המשפחתי לכתיבה טכנית (חברת "אדיוסלף").

יפעת בגרה לאישה חברותית, חמה, אוהבת חיים וידענית גדולה במגוון תחומי חיים.

ידעה להנות בבגרותה מנתינה וקבלת תשומת לב של חברות וחברים רבים, מסקרנות יוצאת דופן באשר לאמנות ומוסיקה ומנסיעות חוקרות עולם. תחומי הלימוד והעניין שלה היו מגוונים- החל באומנות ובפילוסופיה, המשך בתקשורת וכלה במינהל עסקים. כמעשה אומנות, שתי וערב של החיים, ידעה להיות יועצת וחברה טובה לאחיה, אשת עסקים התורמת למשפחתה, חברה טובה ובת זוג מפעימה.

נראה כי רק יפעת מסוגלת לכל זה תוך כדי חיי חברה ואהבה סוערים, הנאה אמיתית ממנעמי החיים וצחוק מתגלגל.

שירותה הצבאי במוזיז'ן חיל אוויר, עורר בה עניין מקצועי, לצד היכרות עם מגוון אנשים חדשים שהפכו מייד לחברים.

כהרגלה, הביאה את כל החבורה הביתה, הכינה להם ארוחות והבית שוב התמלא בחברים ובצחוקה הסוחף.

עם התקרב מועד השחרור, שיתפה את הוריה בהתלבטות על תחילת דרכה האקדמית. שלושתם הסכימו כאחד על לימודי תולדות האומנות ופילוסופיה באוניברסיטת תל אביב, וכך היה.

בשנת הלימודים הראשונה התגוררה עדיין בבית ההורים ומשם עברה לתל-אביב וחלקה דירה עם רוני חברתה.

הלימודים לצד חיים סטודנטיאליים היו ליפעת ימים של פריחה, היפתחות לחוויות חדשות ולמידה אינסופית. מלבד השיעורים והמטלות שמעה קונצרטים רבים, קראה אינספור ספרים בתחומים רבים, ביקרה בתערוכות אומנות וטיילה בארץ ובעולם.

EduSelf
Multimedia & Tech Pubs

רמי :

כאשר בגרנו, קשר הילדות של אחים הפך לקשר של הערכה והתייעצות זו עם זה. מספר שנים התרחקנו-כל אחד מאיתנו היה עסוק בחייו, וכשחברנו שלושתנו לעסק המשפחתי-חברת "אדיוסלף" קרה דבר נפלא. יפעת כיהנה כמנכ"ל - ובזכות יחסי האנוש המיוחדים שלה שקידמו לקוחות וחוזים) רמי כמנהל פרויקטים ואני כתכנת ראשי ואיש הכספים. פתאום היו לנו המון שעות יחד, קירבה אישית ומקצועית.

מצאנו עצמנו מפרגנים ומחמיאים זה לזה. את מקומה של ההערכה מימי ילדותנו תפסה הערכה רבה של אנשים מבוגרים המצליחים בזכות עצמם.

יפעת מליצ' למ חיוק...

רמי באלמנט

רמי בפעולה

למי :

חייה כעלמה בוגרת היו ניסיון להכיל את העולם כולו. היו לה חיים כל כך מעניינים ומלאים
ובכל זאת היה בה רצון לעשות, לחוות, לראות עוד ועוד. האם ידעה? דיברנו המון.
בתקופה שעבדנו יחד, היתה מגיעה בבוקר והיינו יושבים ומשוחחים על נושאים רבים.
תמיד ביקשתי את עצותיה, ידעתי שאין אחר המסוגל לתמצת הכל במילה אחת ומזוייקת כאחותי.
התפעלתי מיכולתה להשקיע את כל הדרוש ללימודים תובעניים ובו בזמן לא להזניח את חייה
החברתיים. כשלמדה פילוסופיה, קיבלתי ממנה ספרים לקריאה וכך נוסף לנו תחום עניין משותף.
לימודי ה-M.B.A, תחום חדש ושונה מאוד, היו אתגר שלקחה על עצמה
למען העסק המשפחתי. היא הסתערה עליו כל כולה, כפי שעשתה תמיד, נהגתה מן
הלימודים ומן החברים החדשים.

הנסיכה אמאילנה

יפעת הייתה עולם ומלואו, ויעידו על כך שני סיפורים קטנים ואופייניים:

השולחן (עוברים דירה א')

זמן לא רב אחרי שהכרתי את יפעת, סיפרתי לה שאני עובר דירה, ושבין השאר חסר לי שולחן אוכל. אחרי יום או יומיים אני מקבל ממנה טלפון והיא מספרת לי שיש שולחן. אבל הוא נמצא איפשהו ברמת אביב וצריך לנסוע לשם לקחת אותו. השגתי מגיסי רכב מתאים ויצאנו לדרך.

כשהגענו למחוז שולחנו ראיתי שהוא נמצא בדירתם של חברים של יפעת שאותם אני מכיר. שמחתי על נדיבותם ושיתוף הפעולה שלהם, הורדנו את השולחן לאט לאט במדרגות, והעמסנו אותו על האוטו. בדרך נזכרתי במשהו מוזר. השולחן לא עמד בדירה באיזה חדר צדדי אלא ממש בסלון. פתאום לא היה לי ברור למה הם וויתרו על שולחן האוכל שלהם. שאלתי את יפעת. והיא הסבירה. את השולחן הם קיבלו בשמחה רבה, מיפעת, במתנה לפני חודשיים. אבל עכשיו יפעת החליטה שהוא צריך להיות אצלי. החליטה ועשתה.

בסט ביי (עוברים דירה ב')

אחרי שיפעת עזרה לי במהירות וביעילות להשיג שולחן אוכל לדירה החדשה שלי, לא יכולתי לעצור את עצמי וסיפרתי לה שאני מתכנן ללכת לבסט ביי, לקנות מקרר ומכונת כביסה. התבכיינתי קצת שאני לא מבין בזה כלום ולא יודע מה לקנות.

יפעת מיד הודיעה לי שהיא באה איתי (איזה כיף!) וכך היה. הגענו לחנות שהייתה גדולה ביותר, התיישבנו מול איש המכירות והתכוונתי להתחיל לספר לו מה אני צריך ולהתייעץ איתו, אבל לפני שהצלחתי להוציא מילה מהפה יפעת השתיקה אותי בעדינות והשתלטה על העניינים. בחינניות חסרת פשרות. היא הציגה את עצמה כאישתי ואותי כבעלה.

היא סיפרה לו בדיוק מה אנחנו צריכים ובאיזה מחיר ראינו מה שיש לו להציע, בחנויות אחרות (ועד כמה אנחנו דלפונים) הם שוחחו איזה חצי שעה. לא ממש הבנתי מה קורה, ואז יפעת הורתה לי להוציא פנקס צ'קים, רשמתי על כמה צ'קים סכומים שהיא אמרה. היא הציגה בפניי את המקרר החדש שלי ואת מכונת הכביסה החדשה ופתח עליון. "בכך שאתה מתכוון לשים את זה בחדר אמבטיה אין לך סיכוי לפתוח מכונה מקדימה..." המחיר שהיא סגרה איתו היה נמוך ב־20 אחוז בערך ממה שהיה כתוב עליהם, ההובלה הייתה עליו, והתשלומים היו עד היום בערך.

אביטל בר:

אי אפשר היה שלא להבחין בה. מרשימה, מטופחת וסוחפת. מוקפת, כרגיל, בחבורת בנות תל-אביביות הגיעה ללימודים בירושלים בפיגיו האדומה והטוטאליות שבה קסמה ושבתה את ליבי. כשאהבה מישהו זה היה עד הסוף ואוי לו אם שנאה אותו, גם זה היה עד הסוף. הצבע האפור לא נכלל בפלטת הצבעים שלה, עולמה הוא בשחור או לבן. יפעת היתה מוקד חברתי מדהים, חיברה סביבה אנשים בצורה יוצאת דופן. לשבת איתה בבית קפה תל-אביבי ולנתח את העולם היה תענוג צרוף.

כשם שלא התפשרה על עצמה בכל הקשור לרמת החיים, כך נהגה כלפי חברה. תמיד בנדיבות ובנתינה אין קץ חומרית ורגשית. לחברה נתנה את ההרגשה שהם מלכי העולם, שהם הכי רצויים והכי אהובים. אותה הרגשה שכולנו מחפשים אצל בני או בנות הזוג, או אצל החברה הכי קרובה.

כשם שקיבלה אותי קיבלה את רועי וכשנוספה אחינועם, מתוך הטוטאליות שלה היא אהבה גם את בתנו. "יפעת" קראנו לה וכך נשארה.

Best Friends Forever

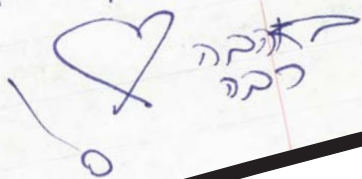
June, 12, 97

יפאגיק' פאן הינאואוה!

אכן, אצבנ הוטימאלעם וואס-סאזעס
אפארג-האט שוין! אים' וואס
אויס' וואס 6 אד-האנגינג פאמאס

— לעבואי שוב באוה כד מחים י.
פה כל ופ' ראיסוניה-באוא וצדו
(כואל בכרא, סובאקס, מוז
האשבה ש' קליט...!)

אמאמא: פה האק. ואבא. וסוסא. וצאן!
אזבה
כבה

יפאגיק' וואס וואס באוה פאמא

ניסים שלום,

אתמול חזרנו מטנטורה שם בילינו סוף שבוע עם הילדים. המקום הזה תמיד מחזיר אותי לימי ילדותי המאושרים. חווית השהייה בבית האיגלו המיוחד, השעות הארוכות שבילינו על שפת הים, על כרי הדשא במשחקי שש בש, ושבץ נא, הסרטים באמפיתיאטרון והאושר העילאי. ליפעת ולי היו חוויות רבות מחופשות אלה כמו גם הזמנים היפים שבילינו בעליית הגג שהייתה חדרה מלאי סודות קטנים וחלומות לעתיד. מצ"ב תמונה מטנטורה של יפעת ושלי. למרות שבבגרותנו לא שמרנו על קשר הדוק, ליפעת תמיד יהיה מקום מיוחד בליבי.

בזמן שיפעת נפטרה שהיתי עם המשפחה בחופשה ב-CAPE COD. באחד הלילות בחופשה חלמתי חלום. בחלום הייתי אצל יפעת בדירה, (אף פעם לא הייתי שם במציאות) ואיתנו היו חברים רבים. שרנו שירים, היה מי שניגן בגיטרה והחלום נגמר בריחופה של יפעת מעל כולם. כאשר שבנו מהחופשה קיבלתי את הידיעה, שהנורא מכל קרה. למרות שבבגרותנו לא שמרנו על קשר הדוק, ליפעת תמיד יהיה מקום מיוחד בליבי.

באהבה
נטע

עמרה:

יפעת בשבילי הן שבע שנים צבעוניות, רב גווניות בהן חברתי לבחורה מאוד אינטלגנטית, בעלת ידע רב באומנות, מלאת שמחת חיים.

בחורה שחיה את החיים ומיצתה אותם "כאילו אין אלוהים", למען הקהל - אותו גילמנו כולנו, על פני הארץ - כמו שחקניות שנתנו לה מעט הופעות על הבמה והיא זו שבחרה את הבמה ומה להראות.

כמו ציפור פרא שחיה ומנסה להרשים את העולם. גם אם היתה איזו התרסה בדרך חייה היא ביקשה כל העת לדעת שכולם אוהבים ומעריצים אותה. ביחד גילינו את מוסיקת הג'אז, מוסיקה קלאסית. מצאנו אחת אצל השנייה הרבה חוס ואהבה.

יפעת, צפור שבורת הכנף שלי

עמרה

רבי'ם :

יפעת הייתה בחורה מסחררת הממצה את החיים עד תומם.
היה בה שילוב של חכמה וחוצפה, יוזמה ונחישות, בטחון
עצמי, דוגריות, נדיבות ויופי.

היא אספה תארים, חברים, חוויות, טיולים והנאות לרוב.
אמרה מה שחשבה, עשתה מה שהרגישה ומסכן היה כל
מי שנמצא על הכוונת שלה.

בתקופה שהיה לי אופנוע כבד, ניסיוס אסר עליה לרכב
עליו, אבל ליפעת לא אומרים לא בטח לא כשהיא רוצה
משהו ואוהבת אותו. אז היא אמרה לו שהיא לוקחת
מונית ולי היתה אומרת לחכות בסיבוב.

בתחילת הקשר יפעת הייתה בת זוגי ובהמשך פיתחנו
חברות מופלאה - חברות נפש עמוקה ופתוחה, כזו שמספרים
הכל ויודעים שהצד השני תמיד יקשיב ותמיד יהיה בשבילך.
זמן רב אחרי מותה הרגשתי שהיא מלווה אותי בכל צעדי.
הצטערתי שלא זכתי להכיר את אשתי וחסרתי אותה
כשבגנו נולד ולא יכולתי לבשר לה.

יפעת זו חברות נדירה וצחוק מהדהד, זו חברות שלעולם
ארגיש בחסרונה.

יפעת ורבי'ם

יפעת ורבי'ם באוניברסיטה

אורי :

ימוצקי היה הכינוי ההדדי הפרטי שלנו.
נהינו חברים בשנת 1987, כשהייתה חיילת צעירה
ומרדנית במבוכי מפקדת חיל האוויר בקרייה. זו הייתה
תקופה מטורפת של טיולים ברחבי הארץ, חריש עמוק
של כל הפאבים הכי "אינים" בתל אביב ומסיבות ריקודים
עד אור הבוקר.

למרות דעיכתו של הקשר הרומנטי, הידידות המשיכה
ופרחה לשנים רבות. זו הייתה אהבה חברית בסיסית
ועמוקה, שלא הייתה תלויה בתדירות הפגישות בינינו
או בבני זוג שהיו לנו מאז.

זכורה לי לטוב הנסיעה לפארקיס באורלנדו, כאשר
השילוב הנפלא בין יפעת היאפית והמתפנקת ויפעת
ההרפתקנית, שאינה נרתעת משום דבר, בא לידי ביטוי.

הבוג האמאופה

אורס ה"אורלנדו"ס

20% :

התחלתי את עבודתי אצל משפחת חלפון כמטפלת כשיפעת
היתה בת שש, אך בהמשך היא היתה כמו בתי הנוספת.
בהגיעה לגיל הנעורים, שיתפה אותי בחוויותיה וכך בהמשך
דרכה. אהבתי לשמוע את הסיפורים המצחיקים על חבר
או חברה, ולפעמים היה צריך לעצור את שטף דיבורה
כדי שאעמוד בקצב.
אפילו הפקידה במשרדס לא האמינה למשמע אוזניה
כשיפעת אמרה לה שגם אני אסתר, אמא שלה.

יחז' למ שמי האלהים...

פאחלר

ה'ס'לה א'א'ל'א'א'

בשנת 1994, כשהייתה בת 25, בחורה צעירה, תוססת בשיא פריחתה, בעיצומם של לימודים לתואר שני בתקשורת ועבודה בעסק המשפחתי תקפה אותה המחלה. באותה עת חזרה מנסיעת עבודה לתאילנד עם מנהלת הסניף האמריקאי של 'אדיוסלף'.

זו סיפרה להורים שיפעת 'ממש עצלנית, כל הזמן רצתה לישון כאילו לקחה סמים, ולמרות שהיה ברור שזו לא "פאתוש" המוכרת ותאבת החיים לא העלה איש על דעתו מה מהות השינוי.

למרות ה'תקלה' האיומה יפעת המשיכה את חייה הסוערים והמלאים ממש עד הסוף. היא לא נתנה למחלה לעצור את תאוות החיים, הלימודים, החוויות והחברים.

כך, מתוך תחושה טובה, עם הביופסיה הראשונה, נסעה לארצות הברית עד לקבלת התשובה.

לאחר מספר טיפולי כימותרפיה, כאשר המחלה נסוגה נראה כי החלימה. יפעת הסתערה מחדש בזמן קצר על כל תחומי החיים:

נסעה לדרום אמריקה, חוותה את פסטיבל ישראל, חיה בזוגיות, למדה לתואר שני במינהל עסקים ועבדה בעסק המשפחתי.

עד לסוף המר השתדלה להימנע מכל סממן חיצוני למחלה, לחיות בדירה משלה, להימנע מטיפולים אשר יפגמו בשיער ראשה וגופה ולהמשיך להיות האישה החברותית, האוהבת והנאהבת על ידי כולם.

ארימ:

בשנה שלפני גילוי המחלה, באה יפעת פעם אחר פעם וסיפרה שמגרד לה בכל מיני מקומות בגוף.

הבדיקה העלתה כי קיים גוש בחזה ובלוטות נפוחות בצוואר. במהלכה, הוצאה בלוטה שנשלחה לביופסיה. יפעת נסעה לארה"ב, בטוחה שהכל כשורה אצלה.

התשובה שאיש מאיתנו לא היה מוכן לה הגיעה אלינו לאחר כמה ימים: מדובר במחלת ההוצ'קיןס, סוג שכיח של סרטן.

אולי היתה בשוק כמונו, ואולי זו היתה דרכה, אך הילדה שלנו שמעה את דברי הרופא ולא הזילה דמעה. שאלה הרבה שאלות, רובן שאלות מעשיות, כאילו היא עם הכוחות ואהבת החיים, תוכל לנצח את הקרב הקשה מכל.

ביקשתי ממנה שתבוא איתנו הביתה, אבל היא רצתה להמשיך את החיים העצמאיים שבנתה לה וחזרה לדירתה.

לפני ראש השנה 1994, כמה ימים לפני יום הולדתה, החלה בסדרת הטיפולים הראשונה. מורי ודפנה הגיעו להיות איתה, ועוד באותו ערב שלאחר הטיפול, החליטה כי היא מרגישה מספיק טוב כדי לצאת ל"סיבוב בעיר".

בתקופת המחלה כמו בשגרת חייה, המשיכה לשמור על האסתטיקה והיופי שהיו חשובים לה מאוד. אחרי הטיפול הרביעי, החליטה עם הרופא שהיא יכולה להפסיק את ההקרנות, וכשנגמרה סדרת הקרנות אמרו שהיא בסדר.

נסים:

כשהסתיימה סדרת ההקרנות התקשרה אלי יפעתי ובישרה לי בשמחה שהיא נקייה לגמרי. כל-כך רצתה לשוב לעסק ולפעילויות, ואני, לא היה קץ לשמחתי.

במהלך החודשים הבאים עבדה איתנו בעסק, והמשיכה לבלוע את החיים. יפעת, בתחושת שחרור הייתה שרה במשרד בקולי קולות ובשמחה רבה מאוד. יצאה לבילויים עם המון חבריה, נסעה לדרום אמריקה, וראתה הצגות בפסטיבל ירושלים.

אך לא לזמן רב ארכה השמחה. אחרי שמונה חודשים חזרה המחלה. הרופאים המליצו על השתלת מח עצם, ויפעתי, שהתייחסה אל עצמה כאדם בריא, סירבה לטיפול שבעקבותיו תאבד את המערכת החיסונית. לאחר התייעצות בארצות הברית, החלה בארץ סדרה של טיפולי כימותרפיה שונים מן הסדרה הראשונה. נראה היה שיפעת מתאוששת. בתקופה זו החליטה על כיוון לימודים חדש, כדי לעזור כמה שיותר בעסק המשפחתי, והלכה ללמוד תואר שני במנהל עסקים. היא עברה להתגורר עם זהר חברה וביקשה לחיות חיים נורמלים.

יפעת בריאה נקייה לגמרי

חיבתון גדול של אביא

רמי :

כשחלטה, נשארתי אופטימי. נהגתי לומר לה "תתגברי, יהיה בסדר". כנראה שהכחשתי, כי בלב ידעתי שמצבה גרוע. יפעת, הישירה תמיד, לא אהבה את שיחות העידוד הללו שנראו לה מזוייפות.

כשעלתה ההצעה לעבור השתלת מח עצם, יפעת התנגדה. ניסיתי לשכנע אותה, והיא בדרכה הבהירה והמחושבת, הסבירה לי את סיכויי ההשתלה. "חמישים אחוז הם הצלחה, אך החמישים אחוז האחרים פירושם מוות ולא נראה לי שאעבור את זה", אמרה, ואני לא לחצתי יותר. עם פרופסור פוליאק היא קשרה קשרי ידידות קרובים, כה אופייני לה, אצלה לא הולכים מסביב, תמיד ישר.

לא הסכימה לקבל את גזירת נשירת השיער ולחצה עליו להפסיק את הטיפול הכימי, והוא כמובן הקשיב לה.

נהגתי לנסוע איתה לירושלים לטיפולים, פינקתי אותה, עיסיתי את השרירים הכואבים ותוך כך שוחחנו על הכל - המחלה, העסק והחיים. עם שלב השיתוק נעלמה האופטימיות. האור בעיניה של אחותי כבה. "אלו לא חיים", אמרה, והחלה לדבר על המוות.

לא :

יפעתי הדהימה אותי ב"סופר אקטיביות" שלה. כמו נר שדלק במלוא העוצמה ולזמן קצר, וכמות האנרגיה ששרף בזמן הזה שווה למישהו שחי חיים ארוכים. כל הזמן הייתה בעשייה, להספיק עוד ועוד ועוד... אהבתי את השיחות, את ה"דחקות" ליד השולחן, כל נושא עורר אותה לתגובה. התרשמתי עד כמה היא ממשיכה לשמור על הופעתה החיצונית והיא סיפרה לי שדווקא בתקופה "השמנה" שלה הייתה מאושרת. התדרדרות מחלתה פגעה בה קשות. המחלה לא עשתה עמה חסד אחרון והיא, למרות קריסת גופה ומוחה הצלול הבינה את שלא רצינו לקבל.

אורי :

בקייץ 1994, אני זוכר אותנו צוחקים על הגירוד המוזר שלא עזב אותה, ועל רופא העור שהתיימש מכל המשחות והחליט שמדובר בתופעה פסיכוסומטית...

ואז, בספטמבר, מעט לאחר שעברתי לניו יורק, חשכו עיניי כשהודיעה לי על הסרטן.

מייד עליתי על מטוס ובאתי להיות איתה בטיפול הכימותרפיה. מצאתי יפעת כפי שהכרתי. דינמית, דיבורה מהיר ושוטף, אנרגטית ומלאת שמחת חיים. "חבל לבזבז זמן על דברים קשים", אמרה, "בוא נגמור עם השטות הזו כמה שיותר מהר ונמשיך הלאה. העיקר שהשיער לא יתחיל פתאום לנשור לי". כך אמרה וכך קרה. יפעת הצליחה לנצח את הסטטיסטיקה, והגרוע מכל, מבחינתה, לא קרה, ושערה נשאר על ראשה.

כאשר נראה כי חלום הבלהות כבר מאחוריה חזרה יפעת לעבודה מלווה בהרבה נסיעות לחו"ל, כמו שאהבה, ואנחנו שמרנו על קשר הדוק.

ובדיוק כשהגיעה השעה להתיישב קצת, התחיל הסרטן שוב להשתולל והיא נכנסה לסחרחורת של עליות ומורדות במצב הפיזי והנפשי של סבל שבא והולך.

הגרוע מכל הוא צל המוות המעיק, התלוי ועומד לו כל העת ברקע. אני לא האמנתי שיגיע, הרגשתי כאילו המחלה לא נמצאת בגוף האדם הנכון לה, וגדולתה של יפעת הייתה בכך שהיא לא נתנה למחלה לחדור לנשמתה ולהפוך אותה לאדם חולה במובן המנטלי.

אפילו ממש לפני הסוף, כשסבלה מכאבים באברים שלא יכלה כבר להניע, עדיין הייתה אותו אדם מקסים, אותה חברה נחמדה וחריפה, מצחיקה ועוקצנית, חושפנית ונחבאת אל עצמה, ביקורתית ומתחשבת, מעניינת ומתעניינת, צינית ורגישה, גדולה מהחיים.

13/3 רוא/ברג :

החיוך שלה והחדות הם הדברים העיקריים שיש לי ממנה. ידעה ליהנות מהחיים, מאוכל, הספיקה המון - שלושה תארים, "דפקה" תאונות, מנכ"לית, מיזם וגברים.

פעם סיפרה לי על חלום שלה : היא כלואה בתוך אקוריום שסוגר עליה, ויש שם ג'וקים גדולים מאוד והיא כזו קטנה ומרגישה מחנק ולא מצליחה לצאת. אמרתי לה שהג'וקים הם הסרטן וכנראה קשה לה להלחם בו. עליך לנסות לשבור את האקווריום, כך שהמים והג'וקים יצאו ותוכלי לנשום.

משנת 94 עד יום מותה היינו בקשר. היו תקופות שהתרחקנו זו מזה, כשאני הייתי בריא והיא חולה מאוד, ולהיפך, כמו ביקשנו להגן על עצמנו. בתקופה שהיא הייתה חולה מאוד הלכנו לסרט. יצאנו באמצע כי הכאבים החזקים היו בלתי אפשריים, ולמרות זאת הצליחה להיות מלאת שמחה, ולהוציא אותי מהדיכאון.

באותה עת הלכנו לקוראת בקלפים. יפעת חשה שהגיעה לצומת בה עליה לבחור אם להמשיך להיאבק או להרים ידים. ישבנו שם כשהיא פתחה את קלפיה של יפעת ולפי פניה של קוראת הקלפים הבנו ש'הפתיחה' על הפנים. היה שם קלף הקשור למוות והבטנו זו בזה בשתיקה עצובה. קוראת הקלפים אמרה בשקט שהכל זה עניין של בחירה ויפעתי הנידה בראשה. כשנודע לי דבר מותה, חשתי הקלה בשבילה, היא הבן אדם היחיד שהיה קרוב לי ונפטר ואני חושב עליה הרבה. היא חסרה לי בשיחות, בדרך שנהגה לנתח כל נושא ונושא, בדברים היפים שאספה סביבה - חפצים, אוכל, מסעדות, ספרים והכי הכי חסר לי המבט שלה - המבט שהיה בו שילוב של חוכמה וצחוק - מבט מנצח.

עברה :

בצירוף מקרים מוזר, ביום בו בישר הפרופסור ליפעת על המחלה, ערכנו לה מסיבת הפתעה. בסביבות 10 בלילה דפקה על דלת ביתי. היא, שלא אהבה הפתעות, עזבה את המקום. "יופי, יש שם למחלה שלי", אמרה והיה לה ברור שהיא זו שתצא מזה, שתחלים, והמשיכה לנהל את חייה בתקופת המחלה כאילו כלום לא קרה. דיברנו על החיים ללא הפסק. היא שאלה כמה זמן אני רוצה אותה בסביבה. כמעט כל יום הלכנו לקולנוע, אכלנו בהמון מסעדות, כמו ניסינו להספיק עוד ועוד לפני שיילקחו החיים. אחרי השיתוק התחלנו לדבר ביתר שאת על המוות. מחד, ניסיתי לדחות את הקץ, הרי היא כל כך צעירה, ומאידך רציתי בשבילה שתמות, לא יכולתי לסבול את התלות שלה, את חוסר האונים וכאביה הנוראיים. יפעת שאלה אם נותר עוד משהו לעשות ולא עשינו, ואמרה לי ש"היא אוהבת אותי אהבת נפש ומצטערת שלא יכלה לתת לי יותר זמן". בשני ביולי 2000, לילה חמים וקייצי, הוא הלילה האחרון בו דיברנו. "תבטיחי לא לכעוס עלי", ביקשה, "ותזכרי אותי תמיד, כי אחרי חצי שנה שוכחים. זו דרכו של עולם". ליטפתי אותה, ביקשתי ממנה לחפש את אבי שבוודאי מסתובב ומדבר עם בגין ומרידור-את הרי יכולה למצוא כל אחד, לחשתי לה, תגידי לו שגם אני עוד מעט אגיע ותנשקי אותנו חזק למעני. היא חייכה קצת ונשמתה כבדה, וברקע התנגן השיר "גאולה", ולבי נשבר לראותה בסבלה. בחמש לפנות בוקר הלכה לעולמה.

גאולה / חמי רודנר

גאולה הו גאולה
נשקי אותי עכשיו נשמה
נשים הן מילים
הן מים חיים
אוהו גאולה

אהבה ביננו תתעצם
ותהפוך להיות שתיקה גדולה
כמו מעיין לפלג אלי נחל
בואם נהר לתוך הים שלה
הגוף שלה

יקח מה שיקח
יתן מה שיתן

גאולה הו גאולה...

הברית ביננו אחותי
אהובתי יפה שלי אישה שלי
יש בה כובד ראש וצחוק
בזויות וריח כריות ויש אמת גדולה
ואהבה

יקח מה שיקח
יתן מה שיתן

גאולה הו גאולה...

ארימ:

כאשר המחלה חזרה שוב, ניסינו טיפול שהיה מאוד קשה מבחינה פיסיית ונפשית: בערבים החום היה עולה מעל 40 מעלות והיא רעדה בכל גופה. למרות נשירת השיער לא הסכימה בשום אופן לחבוש פאה. לזמן מה חזרה הביתה אך התעקשה לשוב בהקדם לתל-אביב, להתגורר בדירתה המטופחת, שהיתה בקומה רביעית. כשנראה שמצבה החמיר עזבתי את העבודה וביליתי איתה שעות רבות בכל יום, עד שנרדמה. יום אחד הגיע רופא וביקש לשוחח עמה על הוספיס. יפעתי התפרצה עליו בחמת זעם ובכתה בכי קורע לב. באחת הבינה שהיא חיה על זמן שאול. הסבל הרב, הכאב, הרגליים הכושלות, המורפיום שחדל להשפיע - כל אלו היו קשים מנשוא. בערב החג השני של פסח הגיעה הביתה בעזרת עפרה ואמרה "הרגליים כושלות לי", וכשנגמר הערב אמרתי לרמי שיעלה אותה לדירתה. למחרת, לאחר שלא ענתה לטלפון נסע רמי לדירתה ומצא אותה משותקת בגפיים התחתונות. בבית החולים, הראה הצילום גידול נוסף, בעמוד השדרה, שלחץ על העצב. לאחר אשפוז באיכילוב, משנראה היה כי אין בידם להציע עזרה, ביקשה הילדה "הביתה". כך אמרה בהכרה מלאה ובהגיון. היא דיברה על הסוף, ביקשה להיקבר בארון קבורה בבית קברות יפה ואינטימי. אפילו פרטה איזו מצבה לעשות לה, מסלע ומלאך מברזל עליה. לבי נשבר בי, ליטפתי את פניה ואמרתי לה כמה אני אוהבת אותה וכמה הייתי רוצה להתחלף עמה, כי איזה מין עולם זה שבת נגמרת לאמה בין הידיים. הרי היא בשר מבשרי, דמה מדמי, חובתי כאם היא לשמור ולהגן עליה והנה, כל האהבה שבעולם לא הספיקה להעניק לה את החיים שכה רצינו בהם. כשנשימותיה האחרונות עזבוה חיבקתי את האוצר שהביא כל כך הרבה שמחה לחיי, בכיתי על חוסר האונים, על הגורל, על הילדה היפה שלי.

110 15/16 ≈ 30

אסתר :

בתקופת הפוגה במחלתה, באה לבקרני כולה שמחה וצוהלת.
שאלתי מה קרה?
והיא ענתה כולה זורחת: "אסתר, אני בריאה". נאנחתי ועניתי,
"ברוך השם" וחיבקתי אותה חזק.

אחר כך הכל חזר. כשהיא שכבה בדירתה, הגעתי אליה עם אוכל
שהיא אוהבת, והילדה היקרה לא יכלה אפילו לפתוח לי את הדלת.
כשראיתי אותה, שוכבת חיוורת במיטה פרצתי בבכי.
"אל תבכי אסתר" היא ביקשה ממני בשקט, "אני לא רוצה
לראות אותך בוכה". אז ניגבתי את הדמעות והנחתי לפנייה את
המטעמים שהכנתי בשבילה.

אחר כך כבר ביקרתי אותה בבית הקברות.
באתי לחלקת הקבר והנה עץ רימון וזית ופרחים מלבליים ורק
היא כבר לא מלבבת. הרגשתי שאין לי אוויר. נגמרת לי הנשימה.
לא יתכן שפאתוש שוכבת שם.
ילדה יקרה ואהובה.

מרחל אה הצהר שלי

לואי :

כל שנותר הוא להודות על השנים היפות שהיו לנו בקרבתך,
ולבכות על כל הדברים שעוד יכולנו לעשות ביחד.
לדמיין איך העולם היה נראה לו היית פה, לצידנו,
לכל אורך הדרך.

ובעצם, למה לא לעזאזל!!!

דמותך המחייכת, מלווה אותנו מאז. בשבילנו את בחורה
שלא היה רגע דל במחיצתה, מהירה, חדה, מחוכמת
ומתחכמת, נדיבה לאוהביה, צינית ומפייסת, מעירה
ומקרבת ובעיקר אוספת תחת כנפה גדודי חברים.

את מאוד מאוד חסרה לכולנו.

ישראל עם לואי וחבריו - ארה"ב

יפעת ואביאל

אביאל : (נכתב ליום השנה)

נשארתי לבד, ללא החברות והאהבה העוצמתית והטוטאלית שנתת לי. השארת לי את הלגיטימציה להסתכל על העולם בשחור-לבן ועשית זאת בכשרון ובחוס.

יפעת, את יודעת - כאן הכל השתנה, לכל אחד מאיתנו יש כעת חתיכה חסרה דבר מה נפגס בכלים השלובים-פרידה של אין ברירה החברות איתך, לכל אחד בדרכו הייתה איומה ונהדרת ולו רק משום שהיית כל כך, כל כך ממכרת. תל אביב בשבילי כבר תהייה שונה, כי איך אפשר לעבור במתחם, לשתות ב"תולעת" ולנגב ב"חומס בזל"?

הלשון רוויית הביטויים שלך, המיוחדת, הפכה אפיזודה יומיומית לתובנה מחודדת. היית לנו פינת תרבות, "גלריה" חיה ונושמת ואיך אפשר כעת לדעת מה לקרוא ואיזה "מאסט" הוא סרט? נפגס לנו חוש הטעם והיופי ברומטר ייחודי מלא דעתנות ואופי

יפעת, את חסרה לי כל כך.

לאחי,
יש לי רק שאלה אחת:
מת..... תחזרי.....?
ורציתי לספר לך, שגם לי עומד להיוולד
אח או אחות מאבא שלי ואסתו.
זה יקרה בעוד שבעה חודשים,
כשתה" בארץ.
ואני" יותר מדי מתגעגעת למי?
תשובה:
רק אליך!!!!!!
מנעה.

אפילו אני שאני לא יודעת מי את (אחי) אני
מתגעגעת אליך כי שמעתי עליך כל-כך הרבה
מנעה

371 :

"אושי, לא נשאר לי עוד הרבה זמן לחיות, אני מרגישה את זה", אמרה לי יפעתי בחודש האחרון לחייה. ניסיתי להתקומם על דבריה, אך היא נתנה בי את המבט החכם הזה שלה שאי אפשר להסתיר ממנו דבר. עד השיתוק עוד הקפידה למרות הקושי הגדול להגיע אלינו לארוחות שבת, ואני ראיתי את הכאבים ופינקתי אותה במאכל האהוב עליה-כבש בתנור.

יפעתי הציעה לי לקחת ממנה דבר מה למזכרת: "אני יודעת שאת יש לך אמונות תפלות", אמרה, "אבל קחי בכל זאת". יפעתי כל כך חסרה לי. גם היום כשמישהו קורא לי "אושי" עוברת צמרמורת בכל גופי. היא נתנה לי את השם בילדותה ובפיה הוא תמיד נשמע מלא אהבה.

אני מסתכלת על תמונתה המביטה אלי בפניה היפות וצוחקות ולוחשת לה שאני מקווה שאחינו רחמים שומר עליה שם למעלה. כאן למטה כולנו כל כך מתגעגעים.

373 ו 371

ח/ה :

שכונת 'דרורי' תישאר לעולם כזיכרון של ילדות שמחה,
מאושרת וקסומה, ולמשפחת חלפון זכות גדולה על היות
השכונה מקום כה נפלא.

מרים וניסים שיצאו מגידרם לשמח את ילדיהם, וביקשו
לספק להם חוויות וריגושים, שימחו בכך את כל ילדי והורי
השכונה.

תמיד התקנאתי ביכולתם של ניסים ומרים להקדיש את
כל כולם לילדיהם. ברור לכל שילדיהם היו במקום הראשון
והמקודש ביותר.

בסרט "פרח לב הזהב" שניסים הסריט במסרטה הביתית,
יפעת שיחקה את תפקיד האם החולה הזקוקה נואשות
לפרח כדי להבריא. כאשר יפעתי חלטה, פרח כזה לא
נימצא לה.

יפעת, ילדה מוקפת אהבה, השמש והירח של הוריה כמו
גם של אושי ואסתר, כבה אורה.

אין ניחומים על מותו של אדם כה צעיר, ואנחנו, כל אלה
שהכירו אותה ואהבו אותה לעולם נשמע את צהוק
הנפלא.

רנ"י :

לא הספקתי להגיד לה כמה אני אוהב אותה.
אחרי פטירתה, כל יום חשבתי עליה ועל מה שהותירה אחריה.
רק אחרי שלוש שנים כתבתי לה מכתב, כל שהיה לי על הלב
כתבתי. על גאוות משפחת חלפון שהיא הקרינה עלי, על קשר
טוב ואהבה מודחקת אולי בגין הביקורת שלי, ובמיוחד על ההכרה
שהיכתה בי מאוחר יותר: כמה אהבה אותי ואני התעלמתי
מהסימנים.

כשסיימתי את המכתב בכיתי בכי תמרורים והיא לא
היתה לידי לנחם.

כמה אני מתגעגע לדבר איתה, להתייעץ, לשפוך את
הלב, והיא הכתובת להתייעצות בענייני נשים ולב.

אחותי האהובה, החסרה כל כך עד כאב.

רנ"י

כלי וכלי בוגר

את השיר הבא יפעת גזרה מעיתון "הארץ"
מספר חודשים לפני שנפטרה.
היא רמזה לי לקרוא אותו בהלוויה שלה,
וכך עשיתי...

הנפילה / צ'סלב מילוז'ש

מותו של אדם הוא כמו נפילתה של ממלכה אדירה,
שצבאות נוצנים היו לה, מנהיגים וגבאים,
וגמלים גדושים-עשר, ואניות מפליגות על פני הים,
ועכשו לא עוד תחיש עזרה למישהו, ובריתות לא תכרת עוד עם איש,
כי שממו עריה, התפזרה אכלסיתה,
אדמותה, ששפעה פעם תגובה, כסתה קוץ ודודר,
נשפח יעודה, אברה לשונה,
דיאלקט של כפר נדח בהרים לא-מזגים.

כלי :

חסר גדול הותירה אחריה יפעתי,
חסר המסרב להתמלא.
באירועים המשפחתיים, בשבתות בחגים,
חיפשתי אותה בחתונתי וחסרתי אותה בלידת בתי.
אני עדיין מחכה לתגובה שלה על כל דבר.
היא הרי היתה היועצתי שלי לענייני החיים,
אחות וחברה קרובה עמה אפשר היה לחלוק חוויות וידע רב.
כמה קיוויתי שאוכל להמשיך לגדול לצידה,
לראותה בהתפתחותה והקמת משפחה.
הכאב מלווה אותי מאז והגעגועים שורטים את לבי.

נסים:

אין יום שעובר בו איני חושב על יפעתי שלי ואין לילה שחולף מבלי שאחלוס עליה.

יש חלוס שחוזר שוב ושוב ובו היא שואלת אם הייתי רוצה שתתחתן ואני כמובן מאשר בשמחה, ואז אני רואה את כולנו, בני משפחתה וחבריה יושבים, ועופרה באמצע ומולנו על הבימה יפעתי וחתנה לבושים בלבן ולפתע הלבן הופך לחוס, ואביטל פורצת בבכי. אינני מוכן להתעורר מהחלוס כי בזה שבא אחריו, יפעתי מספרת לי שהחתנה והנה, היא הופכת למעיין מפכה וצלול ואומרת לי: אבא, הנה אני זורמת... והיא זרמה הלאה במורד המעיין.

מעולם לא השלמתי עם מחלתה. וכי איך אפשר? לא הייתי מוכן לקבל כשל של הגוף של בתי, אהובת חיי. חיפשתי פתרונות בכל מקום אפשרי.

כעסתי על עצמי שלא היה בידי לשלם עבור טיפול שיתן לי איזו תקווה. לימדו אותי שלא משאירים פצועים בשטח, ותמיד דאגתי לשמור על עובדי ופיקודי. והנה דווקא על היקר לי מכל, על פרח לב הזהב שלי, על נשמת חיי, עליה לא יכולתי לשמור כראוי.

יפעתי ניבטת אלי מן התמונות ואני מדבר אליה, מספר לה, בוכה לה ובמילותיו של גיתה אני אומר: "וכמו אז, יתקפוני המון געגועים אל אותו חוג רעים חרישי ויקר דעת".

אוהב אותך עד סוף ימי.

טיול עם אלה ואבא
ארה"ב, ינואר 2000

ארימ:

לקראת הסוף אמרתי לך ללא הרף כמה אני אוהבת אותך.
מאז אינך, הזמן שחלף ביעף מהמס אותי כל פעם מחדש. כי
השמש זורחת והציפורים מציצות ויום רודף יום וקיץ עבר, וחורף
חלף, ושוב קיץ בכל חופו הכבד והלח.
והפריחה בשיאה, הכל כרגיל, עולם כמנהגו נוהג ואת אינך.
כו. השמיים לא נפלו עליי, אך רציתי שייפלו ורציתי שהיום יהפוך
ללילה והקיץ לחורף עד.

על האביב הייתי פוסחת. אביב, ראשית לכל דבר. אהבה ראשונה,
לידה ראשונה, התרגשות ראשונה להחזיק בזרועותי, להאכילך,
להלבישך, לראות בצמיחתך.
שן ראשונה, התהפכות ראשונה, ישיבה וקימה והליכה ראשונה,
הצעד הראשון ואיוו שמחה - וגם פחד.
כל זה ראשון היה לי כי את היית לי ראשונה. אביב חיי.

וכך, כשאת בשיא פריחתך ואני מתהדרת בגוצות של גאווה על
האדם שגידלתי היכתה בך המחלה הקשה והארוכה.

הסתיו הגיע אל דלתי ומאז לא עזב אותי.
את בחרת בחיים, ידיך לא רפו, השבת מלחמה, וגאבקה במלוא
עוזך, עברת שבעה מדורי גיהנום בעולם הזה ולא נסוגת. מעולם
לא הקלת על עצמך, את עמדת על רגלייך גם כאשר כשלו והמשכת
במאבק גם כאשר הפסיקו ללכת.

עשית הכל באומץ לב, בצלילות הדעת ובתובנה גדולה.
את בחרת בחיים והם כיזבו לך.

וכך, בסתיו ימי ודמי ימיך הלכת ממני חבולה, כואבת ומרוטה
לאחר מאבק איתנים למען החיים.

ארימ, בי רב בלעתי אשליים
ארימ, בי רב בלעתי אשליים
ארימ, בי רב בלעתי אשליים
ארימ, בי רב בלעתי אשליים
ארימ, בי רב בלעתי אשליים
ארימ, בי רב בלעתי אשליים
ארימ, בי רב בלעתי אשליים
ארימ, בי רב בלעתי אשליים
ארימ, בי רב בלעתי אשליים
ארימ, בי רב בלעתי אשליים

אברהם מאיר איסלר

Feb. 23, 1993
Stanford

מתוקה שלי !

מה קורה, בטלפון נשמעת כמו תמיד - בלאגן, עודף אנרגיה ואותו הומור כאוב שכנראה מציל אותך מהתרסקות... כאן יורד גשם כבר שבוע מה שמבחינתי מחסל כל סכוי של המקום הזה לקבל איזה שהוא ציון חיובי. הבטיחו לי שמש, ירוק שמיים כחולים, איך שבאתי יש כאן חורף שלא זכור כמוהו שנים על שנים. מעבר להשמצות, הכל התכסה ירוק בתולי שזוהר בשמש (הנדירה) ואפשר להבין למה אנשים חושבים שיפה כאן. יש פרחים כתומים ונרקיסים וכחולניים שפרצו כל גבול ואני מחכה כבר לשמש קצת יותר קבועה כדי להנות מהם ממש.

היום הלכנו לראות את הבית אליו נעבור בקרוב. הוא אחד מן הקוטג'ים הקטנים המוקפים חצרות ירוקות ועצים (שעכשיו פורחים בלבן משגע). סלון ומטבח - קרקע שני חדרי שינה ואמבטיה קומה שניה. חמוד להפליא יש אפילו גינה והכי כיף, משפצים אותו מכף מרצפת ועד גג!

שטיחים מקיר לקיר, אמבטיה מבהיקה וקירות לבנים אותו מזל היה לנו עם ביתנו הנוכחי (הם כנראה שומעים עלי ומיד משפצים). כל זה שימח אותי קצת אני מקווה שהמזל המאיר הזה יעטוף גם את בדיקת מי השפיר שלי (9.3) ואת תוצאותיה (שבועיים אחר כך).

יש לנו תקופה נהדרת אחרי הקשיים הראשוניים, זוהר עוזר לי מאוד מתגלה בכל הדר אשיותו המורכבת ואני מאוהבת בו נואשות. אחרי שגם גררתי אותו למספרה הכי אקסקלוסיבית ב"סטנפורד" ("אני הגבר היחיד כאן") אמר מוצקי והסמיק) הוא מבחינתי יכול לדגמן כדי לעזור לפרנסת המשפחה...

אני בטוחה יותר ויותר שמולו"ת הוא השטח שלי וכבר יש לנו תכניות לנסוע יחד בקיץ הבא לבוסטון. שם במשך שישה שבועות אשתתף בקורס יוקרתי ב"דקליף" (הרוורד) שמבטיח לי רזומה מרשים ועבודה. בכלל יש לנו תכניות מלאות אופטימיות ובעזרת החמשות התלויות במטבח, המזוזות ותקווה גדולה, אני מקווה שגם נגשים אותן.

אני מבקשת לחשוב עלי בטוב ובאור בין ה- 9 ל- 20 ומשהו כדי לעזור בתוצאות הבדיקה. אני מתכננת לכתוב ספר בנושא יעוץ גנטי ועובדת על ראשי פרקים. (פרטים בארץ - הענין סודי). שאחזור מהארץ יק. הילדים, אסח אתחיל לעבוד אחרי שארכוש מחשב - מקי קטן לעזרתי.

בשבועיים שעברו ראינו פעמיים את בלט סן פרנסיסקו בתכניות נאו קלסיות יפיפיות ונהננו מאוד מאוד. המוצקי שלי הוקסם ואני התמלאתי אושר. בכלל, לא חושבת שנשאר איזה תחום שלא רכשתי לו כרטיסים בחור הזה (סן-פרנסיסקו). זוהר עדיין מתווכח על ההגדרה הזו... איך מצאתי דבר כזה כל-כך הפוך ממני אני תני לי מוזיאון אני מבסוטי.

הוא רק טפוס לפסגות הרים ושקט והוא מאושר. איפה הטינופת של תל-אביב איפה... חמודה, אני יודעת שקשה אפילו בתל-אביב ושאת נלחמת בכל החזיתות, לא יודעת אם שמת לב אבל את מצליחה לא רע.

יש לך גם את הפרה בעלת הפרווה וללא השכל וזו נחמה. (כל סנאי שאנחנו רואים אנחנו פורצים בקריאה "נמרוש" כמו מפגרים...)

אני מקווה שספור הבלתי מושג כבר דועך ואת לא מתישה את ליבך באכזבות נוספות.

אוהבת
ולהתראות תיכף ומיד

תמר.

20.7.93
Stanford

יקירתי!

בוקר בסטנפורד - בדיקת עציצים, קריאת ה-N.Y Times הכוללת התרגלות קבועה על האופן בו אנו מוצגים שם (או עובדות הקשורות בנו) קפה נטול קפאין ומוסיקה.
טשרניקובסקי הגדיר אדם כתבנית נוף מולדתו. ואני על פני הבקרים שכל אדם מעצב לעצמו, בעיקר בשנות "הלבד" שלו. אני חושבת על בקרי השבת בדירה המשפחתית שלנו באוסישקין ומוצאת סממנים זהים במה שעצבתי לעצמי כאן. עוד מעט אצטרך לעצב את השלווה הזו כפסיפס של רגעים בודדים כשהכל יתהפך וחיי לא יהיו רק שלי. האמת שהשינוי מתחיל בהתחברות לבן זוג. כבר אז ההתחלקות בעתון ובחיות המוסיקה מסמלים שינוי. ילד הוא הקצנת כל זה ועוד יותר מכך אחריות טוטלית תובענית אינהרנטית ותמידית הרגשות תמיד אל קצה הסקלה - הכי הרבה אושר, הכי הרבה כאב וקושי. אז אני מתכוונת, בעיקר נפשית, משום שההכנות הפרקטיות אף פעם לא לוקחות את אותה אנרגיה. ולומדת על עצמי בתקופות מעבר ויודעת שכל זה אין בו כדי להכין אותי באמת אל התמורה.
אני משוחחית עם הבן שלי בשפת הגוף - הוא בועט אני מסמנת לו במכות קלות קלות חזרה יחד עם לטוף על הבטן. אי אפשר להסביר את גודל הפלא ואת עוצמת החידה. והמכניזם כולל מחשבות על העתיד ומה אעשה כשאגדל ואיך נהיה הורים ואיך נשמור על הזמן הזוגי שלנו. וצומת החידה. והמכניזם כולל מחשבות על העתיד ומה אנחנו שוכבים במיטה בלילה (אני לא ממש ישנה בימים אלו) ומשוחחים על כל זה ועל החרדות שלנו והתקוות והאהבה שצריך לטפח.

בינתיים אני שומעת ממך שאת עושה המון, חווה המון ומצליחה. גם אם את מרגישה שזה הכל חיצוני, אחר-כך זה שוקע פנימה, לומדים מהכל בשביל זה המציאו את החיים המוזרים והקשים האלו...
ושלא תחשבי שאני חושבת שאת מרחפת בעננים ושהכל מרופד ומבושם ואביבי... אבל בלי הלבד הזה לא היה כל זה קורה וגם הבקרים לא היו מתעצבים ובכלל - כשהכל טוב אנחנו קצת אובדים.
בלילות אנחנו מטיילים 15 ק"מ בשביל הכושר וכו'. רקונים ובואשים וקולות צפורי הלילה - הכל במחול גדול של הטבע. אני אוספת את הרגעים האלו כדי ללמוד עלי, כמו שאמר עמיתי "מאחורי כל זה מסתתר אושר גדול". אז אני מעבירה לך את המשפט הזה ואני רוצה שתרוצצי עוד ותעשי עוד ותנצחי את כולם.

מתגעגעת ומחכה שתבואי

נ.ב. (ארוד)
מצ"ב המחאה, וציור של זהר
ב- 29 ליולי להורי יש יום נשואין 40 !!!
אם את מוכנה לשלוח להם זר, רצוי מ"אושיצה" (שעברו לירמיהו)
עם הפתק זה יהיה נהדר!
זהר מוסר ד"ש חמה חמה חמה וגם לנמרוש הפרה.

- 1) נזכרתי שאמא שלי אוהבת סחלבים ולהם בד"כ יש (גם עדיף סחלב יהיה נהדר).
- 2) אם את לא מספיקה ב- 29 גם אח"כ זה בסדר.

תמר.

ראש השנה תשנ"ה

יקרה שלי !

אתמול ושלשום היינו ב"ברקשיירס" 3 שעות נסיעה מניו-יורק. כהרגלנו שכרנו בית כפר קטן (מעץ עם עליית גג רצפת פרקט ותנורי ברזל שחורים בכל חדר), עם יער בחצר ואחו קטן. בבוקר היה ריח של אוויר נקי ואזוב והרוח עברה בצמרות ועלים כתומים נשרו לאדמה - סתיו אירופאי רך ונוהר.

הדברים הקטנים האלו הופכים עצומים כשאנחנו מפחדים. אנחנו עומדים עם כל הפליאה מן היופי הזה ומבינים כמה מעט שליטה יש לנו בזוועה. אנחנו קטנים כאלו והעולם מתנגש בנו כל פעם גלים גדולים ומפחידים, גל אחרי גל. אין ספק שאת תפסת גל מרשים למדי... אין מה להגיד למשהו שאתה/את אוהבת שיש לו או לה סרטן. בחרתי את הצורה המצחיקה זכר/נקבה כי היא מסמלת לי את הסתמיות הבלתי נסבלת, את המקריות שאת או אתה כולנו מסתובבים בגלגל וזה עוצר על אחד מאתנו.

קשה לי מאוד לחשוב עליך חולה. זה כואב לי ואני לא יודעת מה לעשות כדי לשנות את זה. בעצם, זה לא אני שצריכה לשנות, זו את והרפואה. הרפואה מצליחה במקרים כמו שלך אז נשאר רק החלק שלך בהתמודדות. זה יהיה לך קשה מאוד. הזמן מקבל משמעות אחרת. אני אפשר לשנות את זה אז תצטרכי לשחות פעם אחת בחיים עם הזרם... תחליטי מה את רוצה לעשות, איך את רוצה לנהל את המלחמה ותעשי את זה.

נכון שזה הרבה יותר קשה מדברים אחרים שעברת אבל זה לא הכי קשה. זה פשוט מאוד מאוד קשה. אבל שוב אני אומרת, זה לא הכי קשה. זכרי את זה. עד עכשיו נדמה לי שאת בכיוון הנכון. את עושה דברים. את קוראת, את קנית פאה, את הסתפרת - את עשית ועושה. ואת זה המון. זה כל האנרגיה שתמיד את משקיעה בכל תנועה ומילה וחיוך. זה הכוח הזה והכשרון ובעיקר הטוב שבך - כל זה, זה את.

אז את צריכה לעשות מה שנכון ולבחור מה שיהיה ולהנהיג את הכל לכיוון הזה. לא יודעת איך עושים את זה, אבל אני מקווה שאת תדעי. "תמציאיי" משהו... יפעת יקרה ואהובה שלי.

זה בעצם מה שיש לי להגיד לך, בן אדם שאני אוהבת ושיש לו סרטן. זה מספיק. השאר הוא בינכה בידך. אז תזכרי שאני אוהבת אותך, שאני חושבת עליך כל הזמן, ממש כל הזמן, בכל הכח, שאני מקווה שישפיע וימשוך אל הטוב.

תשמרי על עצמך כמו שאת יודעת - במערבולות וקונפליקטים אבל בסוף הרי תמיד את מנצחת.

אני אבוא מתי שהוא להיות איתך. בינתיים, וגם אז, את תהי את וזה המון, תשתמשי בזה. שנחתם כולנו לטוב.

אוהבת מאוד

תמר.

אברהם אלכנן חזקיהו

יפעת

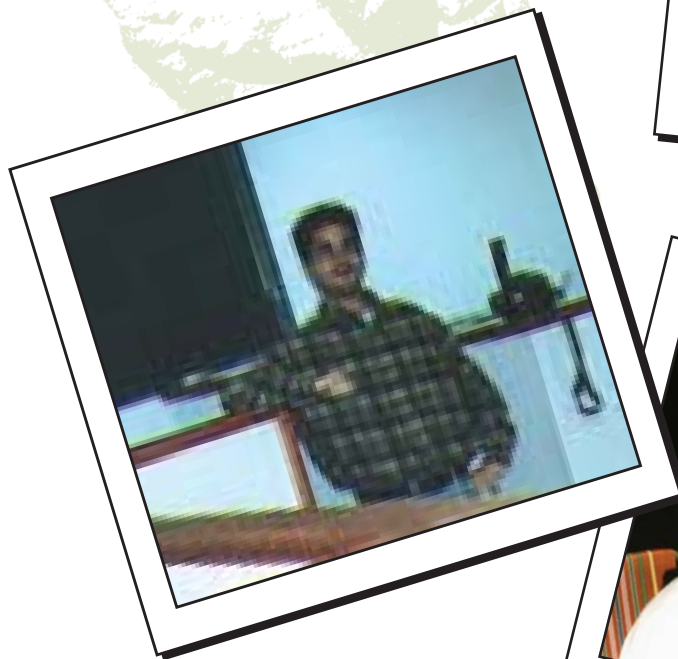
אחרי חצות יום ב' את בליסבון, בהודעה שהשארתי לי אמש את אומרת הכל טוב ושהאזעקה היתה אזעקת שוא, אבל האזעקה כנראה עודנה מהדהדת בראשי שום דבר כבר לא טוב ואין עוד אזעקות שוא.
את חולה - חולת סרטן ואני לא יכול לעכל את זה, את במרוץ נגד הזמן, זמן בכלל זה המפתח כעת, אם כל אחד מאתנו חבריך, יוותרו על שנה מהחיים נוכל לקנות לך מלא שנים.
את חייבת להיות חזקה לעמוד איתנה באיבוד שערוטייך, בגרד שלפני ואחרי, במכות הניתכות על ראשך. הכל לא תקין הכל לא כשורה, תראי יש בדך חיוניות מקסימה את חייה בצורה אובססיונית אנחנו חיים רוב הזמן בצל, אני בחושך.
קורה שנפש אחת נוגעת בנפש אחרת, לעיתים נדירות הן גם מתאהבות זו בזו.
תפשו את הדג כעת נטגן אותו לאט, את הצבטות נשחרר רק בהרדמה קלה הוא לא בלתי מנוצח, בים מתחבא בין כפלי הסלעים בסה"כ סתם דג.
עכשו בוקר נרדמתי אתך וקמתי איתך ראשונה מתכוון להמשיך לכתוב לך עד שתחזרו הגשם פסק השמש זורחת 26 מעלות.

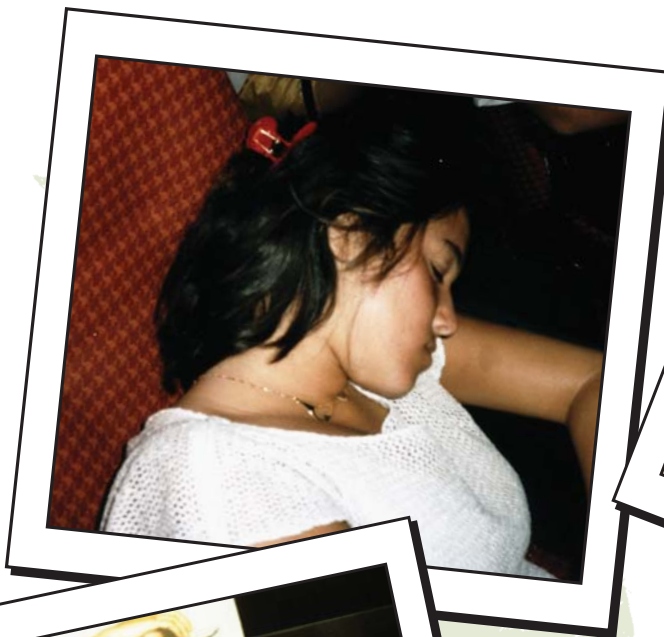

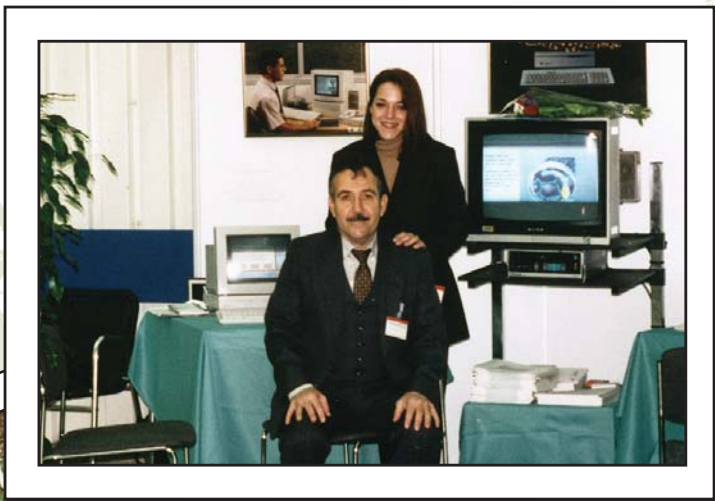
אלהם מאור

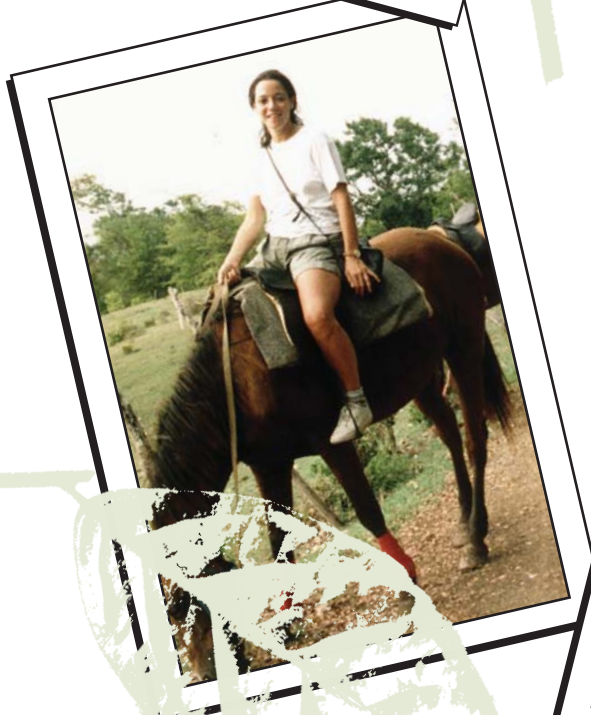

הבית שלי

אות האובדן בבית יסלר

חצר הזכרון של יסא
בבית משפחת חלפון

חג חנוכה של יסל

בפא מנוחה עדן

ובכדי שנצבור את יסלם כלנו שהיא הייתה רוצה שנצבור אותה...

הרחל אה הצהרה

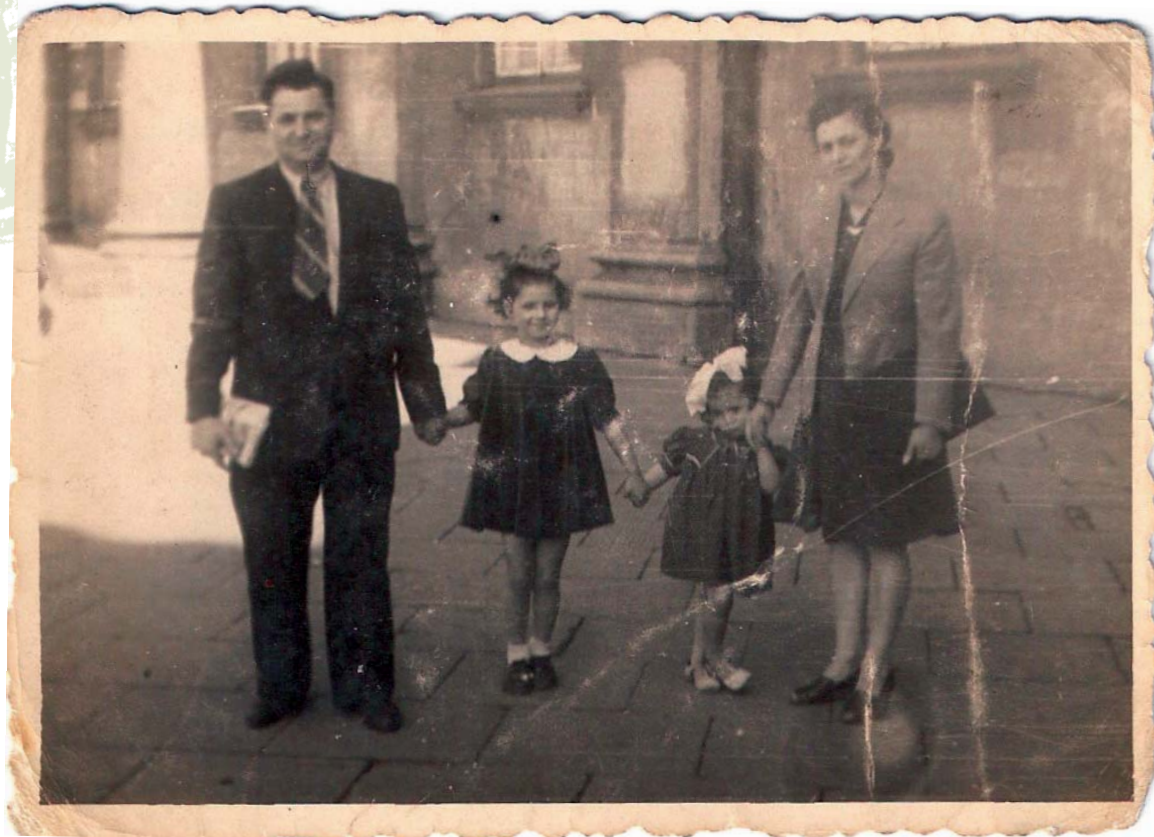
کتاب

סבא וסבא מרצ האב נסים

רפאל בן נסים 1900-1971
ג'וליה בת שמחה לבית סרוסי 1915-1942

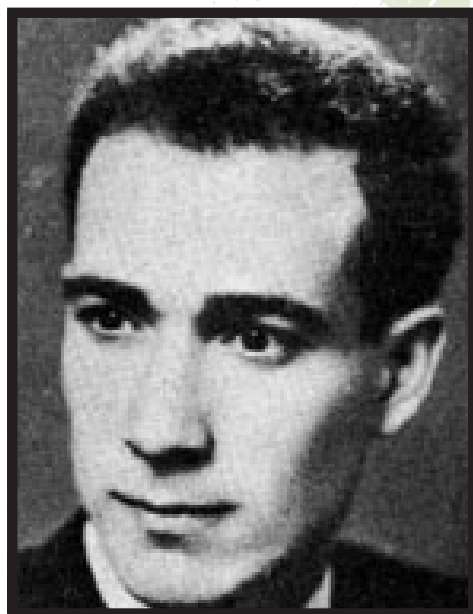
סבא וסבא מצד האם ארימ

ישראל פייגנצוויג 1910-1962
רבקה פייגנצוויג לבית לובלסקי 1915-1947

צו צל יסלר (אלח של נסיס)

רחמים ורמי חלפון בן רפאל וג'וליה
1939-1967

נפל במלחמת ששת הימים בכפר ביזו בכניסה לירושלים

ראיונות וכתיבה: "מעט לעט", טל' 04-6274250

עיצוב, ביצוע גרפי והכנה לדפוס: שרון בן אליהו, "SharonDesign", e-mail: sharondesign1@walla.com,

האתר של יפעת: www.ifathalfon.co.il

מרים וגיסים חלפון: Tel. 201-541-1192 USA, e-mail: ifat@eduself.com, e-mail: mario@eduself.com

הוצא לאור ע"י המשפחה, קיץ 2006